

Rapportages – welke eisen worden er gesteld?

In de media is er veel belangstelling voor de geestelijke gezondheid van criminelen. Het kan immers zomaar voorkomen dat een gedetineerde die medewerking weigert aan psychiatrische onderzoeken en de uitwisseling van informatie opeens wordt gekenschetst als 'modelgevangene' en vervolgens privileges krijgt, die achteraf gezien beter niet aan hem hadden kunnen worden verleend.

Onze verzekerde werkt al decennia lang als psychiater en maakt voor Pro Justitia rapportages, onder andere in het kader van de verlenging van een TBS. Hij houdt van zijn werk en neemt dit volkomen serieus. Toch werd hij aangeklaagd door een gedetineerde, die stelde dat zijn rapportage en het onderzoek niet deugdelijk waren en dat het eenmalige en, volgens klager, veel te korte gesprek dat met hem was gevoerd, niet voldoende kon zijn geweest was om te adviseren tot verlenging van de TBS.

Wij hebben verder namens de psychiater aangevoerd dat de opgemaakte rapportage voldeed aan de eisen, die de tuchtrechter daaraan stelt. In de rechtspraak van de tuchtcolleges zijn daarvoor vaste normen ontwikkeld. De rapportage moet de feiten, omstandigheden en bevindingen vermelden waarop het berust. De onderzoeksmethode moet geschikt zijn. Er moet inzichtelijk en consistent worden toegelicht waarop de conclusies gebaseerd zijn en de bronnen moeten worden vermeld. Daarbij gaven wij aan dat bij een rapportage over de verlenging van de TBS, niet op de 'nullijn' wordt begonnen. Er is al een voorgeschiedenis en er is al veel kennis vergaard en deze blijft meewegen in de latere beoordelingen.

Het klopte dat de psychiater maar één gesprek met de gedetineerde had gevoerd. Hoe lang dat gesprek had geduurd was niet precies duidelijk. Volgens de psychiater had het gesprek zeker drie kwartier geduurd. Volgens de gedetineerde niet meer dan dertig minuten. De advocaat van klager stelde dat als iemand langer in een TBS situatie zit, er aanleiding bestaat om dan juist langer met iemand te praten. Wij gaven aan dat naarmate iemand langer in een TBS situatie verkeert, de aanleiding, om langer met elkaar te praten, niet groter wordt, maar juist kleiner. De advisering wordt normaliter vooral gebaseerd op de onderliggende informatie en niet op het persoonlijk onderzoekscontact.

Het college gaf klip en klaar aan dat de duur van een gesprek niet bepalend is voor de kwaliteit en de inhoud daarvan. De gespreksduur is bovendien niet gestandaardiseerd in de professionele eisen. Volgens het college bleek uit het rapport dat de psychiater in het gesprek is ingegaan op de instellingen waar klager heeft verbleven, klagers visie op het delict, de behandeling, het delict-gevaar en klagers toekomst. Daarin was de psychiater volgens het college niet tekort geschoten.

Het tuchtcollege beoordeelde of de rapportage van de psychiater uit het oogpunt van vakkundigheid en zorgvuldigheid de tuchtrechtelijke toets der kritiek kon doorstaan en ook of de psychiater in redelijkheid tot zijn eindconclusie heeft kunnen komen.

De bevindingen uit het gesprek waren, tezamen met de overige onderzoeksbevindingen, volgens het college, inzichtelijk en consistent in de rapportage verwerkt.

De klacht werd in alle klachtonderdelen door het tuchtcollege ongegrond verklaard.

Irene Apperloo, mei 2019

